

Mese.

Két évvel ezelőtt egy szép tavaszi éjszakán történt, mikor a hold bekukkantott a szobámba.

Gondolat nélkül bámultam a fény és árnyék ólea határait s egyszerre csak látom, hogy az ágyam lábánál egy töpörödött, csunya anyóka áll. Hátát ezer esztendő görnyesztí meg, reszkető kezeit somfabot támogatja, kendője alól hegyes áll, vonagló, ráncos, keskeny ajkak látszanak. Istenem, hogy is lehet valaki ennyire öreg?

— Két szomorú szeme — jaj milyen szomorú — engem néz. Látszik, hogy régóta vár türelmesen a megszólításra, pedig már fáradt, alig áll a lábán.

Mit is lehet mondani ilyen szegény anyókanak, még ha váratlanul, láttatlanul is toppan be a szobába. Megkínáltam helyet s megkérdeztem, kicsoda s mi járatban van itt, ahol a madár sem jár?

Boldogan letelepedett, mintha régi, megszokott helyre ülne. Istenem, ki is ült így mindig az ágyam szélén?

— Lám, lám, már nem is ismersz rám — szólt, mint messze-messze csengve-bongva sok-ok vékony és mély hangú ezüst harang. — De hát megöregedtem, talán tudod még, hogy nálunk egy nagy: egy esztendő.

Bizony, bizony; hiszen ez a Mesetündér hangja, aki gyermekkoromban mindig az ágyam mellett ült, amíg aludtam. Bizony rég nem láttam. Akkor még földig érő arany haja, lilium bőre, csillogó fekete fátyol ruhája volt.

— Ugy látom, nemesak az idő bánt veled ilyen kiméletlenül. Pihend ki magad egy kissé és mesélj, mesélj nekem újra szép Meseországról. Oh, milyen régen-régen elkerültem onnan, varázsold elő újra Meseország képét!

És a Mesetündér njsaival, amelyek még most is finomak voltak, mint a pihe, lefogta fáradt szempillámat s mesélni kezdett. A hangja csengett-bongott búbajosán, szomorúan, mintha messze-messze ezer ezüst harang szólna.

— Bizony itt Homok városban sokan elfelejtik, mi van az Óperencián túl szép Meseországban. Elfelejtik a szelid hullámos hegyeket a smaragdszín völgygyel, amelyben álmodozva kanyarog a széles folyó. Elfelejtik a fűzfátündéreket, akik a kék vízben locsogtatják ezüstös hajukat.

— Én nem felejtettem el őket, — suttogtam esendesen.

— Elfelejtik a határon keményen őrt álló hegyeket, a fehér fejű óriásokat, a kristálytisza patakokat, amelyek zugva, tajtékozva sietnek sziklák, páfrányok között hirül adni a völgynek, ha veszedelem fenyegeti Meseországot.

— Mert Meseországnak ezer a kincse és ezeregy az ellensége. De a nép, a hősök megvédték minden veszedelemtől, hogy Meseország királykisasszonyának semmi baja ne legyen. Bizony mindenre képesek voltak Királykisasszonyért, aki ott él Kincses városban, Meseország fővárosában.

— Ezer évvel ezelőtt született a szép Királykisasszony s a Halhatatlanság tündére volt a keresztanyja. Meg is ajándékozta, hosszú élettel, örök ifjúsággal. Ha ügyelnek reá, örökké is élhet, de van egy ellensége a sárkány, annak lehellete megfojtja a Királykisasszonyt. És akkor vége Meseországnak is, mert itt Királykisasszony mosolyától zöldülnek a fák, virágnak a rétek.

— Őrizték is a sárkánytól erősen, mert annak senki sem tud ellentállni a kicsi királyfi kívül, aki

áruforgalom lebonyolításánál is megfelelő szerephez jut. Ha valaki pl. repülőgépen utazik Budapestről Bécsbe, reggel nyolc órakor indulva, fél tizkor már a Ringen lehet s itt hét órán keresztül foglalkozhat ügyes-bajos dolgainak elintézésével. Öt órakor repülőgépre szállva még aznap este félhétkor Budapestre érkezhét. De a légi utazás nem csak gyors és időt kímélő, hanem a puhán járó, villannyal fűtött, pazar fényüzéssel berendezett modern utasszállító gépeken olyan kényelmes és sima, olyan élvezetes és kevésbé fárasztó, a vonat, vagy az autó folytonos zötyögéséhez és rázkódásához viszonyítva, hogy aki egyszer megismeri, nem tud lemondani róla.

Az áruforgalmat illetőleg a repülőgép ma még főképpen a kisebb súlyú és térfogatu, de nagy értékű, vagy romlandó anyagok — ékszer, ruha, prém, gyümölcs, virág stb. — szállításánál jöhet tekintetbe.

A repülőgép nagy gyorsaságát azonban nemcsak a kereskedő fogja megbecsülni, hanem értékelni fogja a bankár, a tőzsdeügynök és az újságíró is. Mindenki, akinél a gyors és részletes információ nagy szerepet játszik. A nagy újságközpontok repülőgépen fogják kiküldeni riportereiket, rajzolóikat és fényképészeiket az események színhelyére, hogy a közönséget idejekorán tájékoztathassák a világ legtávolabb részében történi dolgokról is. A filmgyárak akár ugyanazon napon készíthetnek felvételeket a balkán vadregényes hegyei között és a párisi Notre-Dame előtt. A hangversenyénekesek ma Budapesten, holnap délután Párisban s este már Londonban énekelhetnek. A világhírű orvosok pedig, akik ma délelőtt még Berlinben operálnak, délután már Szentpétervárra siethetnek betegek meglátogatására.

A polgári aviatika népszerűségének azonban ma még van egy nagy akadály: az üzemanyag — a benzinnel — drága volta. Az olcsóbb üzemanyag használatára vonatkozó kísérletek még eddig nem vezettek kielégítő eredményre. De valószínű, hogy a közel jövő át fogja hidalni ezt a nehézséget is, mint annak idején a többi leküzdhetetlennek látszó akadályokat.

Udvary Jenő.

INVOCATIO.

Jövel mihozzánk nagy Mesekirályfi,
Mesének, dalnak ősi szelleme,
Borítsd reánk lágy hermelinpalástod —
Sohsem volt ily szükséges a mese!

Sohsem volt a való ilyen sivár még,
Az élet nem volt ilyen színtelen,
Ó jöjj el, hívlak nagy Mesekirályfi,
Beszélj arany rózsákról énnekem.

Beszélj minékünk nagy Meseországról,
Vigyél az álmok gyors szárnyán oda,
Ahol örök napfény, örök tavasz van
És a virág nem hervad el soha.

Látod, minálunk minden összeomlott,
A vár, a konyhá és a templomok —
A romlakóknak, a kifosztottaknak
Ragyogjon föl királyi homlokod.

Jövel mihozzánk, már borul az alkony
És egyre szürkébb lesz a föld színe —
Maradj velünk, vezess a bús homályban
Mesének, dalnak ősi szelleme.

Bobula Ida.